

Ὁ Μαρκέσιος μας εὐρίσκειτο μεταξύ τῶν Ἀγγέλων.
— Ὅλα ὑπάγουν καλὰ Ἰερώνυμε, εἶπε κτυπῶν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἐπιστάτου τὴν χεῖρα του. Ὡ εἶμαι ὁ ὀλιβιότερος τῶν ἀνθρώπων.

Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἐπαύριον ὁ Φοντάνζος εὐρίσκειτο εἰς τὴν θέσιν του. Μία ἄμαξα τὸν ἐπερίμενε βήματα τινα ἀπωτέρω. Τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα αἱ κλίμακες κατεσκευάσθησαν μετὰ θαυμασίας ἐπιτηδιότητος. Ὁ ἐπιστάτης Ἰερώνυμος ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν ἐπάνω του. Ἐξεδίπλωσε μετὰ προσοχῆς τὴν μίαν, τὴν προσήρμωσεν ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοίχου ἀνέβη ὡς σκίουρος εἰς τὴν κορυφὴν του, κατόρθωσε νὰ ἐφαρμύσῃ καὶ τὴν ἄλλην, καθ' ἕλον τὸ ἔσθθεν ὕψος τοῦ τοίχου.

— Ἐτελείωσε καὶ τοῦτο, εἶπε ἐπομένως πρὸς τὸν Μαρκέσιον.

— Καλὰ κατάβα.

Καὶ ὁ Φοντάνζος ἤρχισε ν' ἀναβαίνει ἐνῶ δ' ἐμελλε νὰ θέσῃ τὸν πόδα ἐπὶ τῆς δευτέρας κλίμακος, καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν κήπον τοῦ κοινοβίου, μία φωνὴ γνωστὴ εἰς αὐτὸν, ὡς ἡ τῆς ἐρυθρᾶς προσωπίδας.

— Ὁχι, ὄχι μείνατε αὐτοῦ, τόρα ἐρχομαι νὰ σᾶς εὐρῶ· δὲν θέλω κανενὸς βοήθειαν. Δόσατέ με μόνον τὴν χεῖρα σας, ὅταν εὐρεθῶ εἰς τὴν θύραν.

Ὁ Μαρκέσιος ὑπήκουσε. Μία λευκὴ μορφή ἀπεικονίσθη ἀμέσως ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ τείχους τοῦ Μοναστηρίου, καὶ μία χεὶρ κομφοιότη ἔλαβε τὴν τοῦ Νυκτερινοῦ ἰρωτολήπτου, καὶ ἡ μικρὰ καλογραφαία, ὑπὸ τὸ κρηδισμόν τῆς, κεκρυμμένη ἐκάθητε θαρρόκλειως ἐπὶ τοῦ τοίχου.

— Τώρα λοιπὸν, κύριε ἀς συνομιλήσωμεν, εἶπεν αὐτὴ μετὰ χαριέντος ἤθους.

— Πῶς! νὰ συνομιλήσωμεν! ὑπέβλεπεν ὁ Μαρκέσιος ἐκθαμβος. Ἀστειεύσθε; εἰς μίαν τοιαύτην ὥραν καὶ μάλιστα ἐπὶ τοίχου;

— Ἄλλ' εἴμεθα ἀξιόλογα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τοίχου.

— Ὅλετε νὰ εἴπητε ὅτι εὐριτικόμεθα ὑπὸ τὴν διακρίσιν τῶν τεσσάρων ἀνέμων ὡς δύο ἀνεμοστροφίγες;

— Τῆ ἀληθεία σᾶς ἀρμύζει πολὺ νὰ ἦσθε δύστροπος, ὑμεῖς ὅστις διήλθετε τὴν νύκτα τῶν γάμων σας ἐφ' ἐνός θρονίου.

Ἐν θρονίον δὲν εἶναι τοίχος.

— Γί καθαρὸν ἀέρα πνέομεν ἐδῶ! ἐξηκολούθησεν ἡ καλογραφαία.

— Ἐγὼ εὐρίσκω ὅτι θὰ ξεπαγιάσωμεν ἐν ταῦθα!

— Ὑπάγετε νὰ με φέρετε τὸ ἔπανωφόριόν σας.

— Τὸ κάμετε διὰ νὰ με διώξετε ἄλλ' ἐγὼ σᾶς κρατῶ καὶ δὲν σᾶς ἀφήνω πλέον.

— Ἄς μένωμεν λοιπὸν ἐπὶ τοῦ τοίχου.

— Ἐστὼ ἄνεστέναξεν εἰπὼν ὁ Φοντάνζος, καὶ ἐκάθησεν ὡς πτηνὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου τοῦ κλωβίου του ἄλλ' ἐπὶ μιᾷ συμφωνίᾳ, ὅτι δηλαδὴ δὲν θέλωσεν ὀμιλεῖν ἐμὴν περὶ ὑμῶν.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε.

— Σᾶς ἐπανῆρρον τέλος πάντων! ἐκραύγασεν ὁ δυστυχῆς Μαρκέσιος ἠξέυρετε ὅτι ἤμην ὁ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων μακρὰν ὑμῶν;

— Ὑμεῖς Μαρκέσιε δυστυχῆς δὲν τὸ πιστεύω ποτέ!

— Σᾶς ὀμνῶ.

— Τότε λοιπὸν τὸ πρᾶγμα εἶναι σπουδαῖον.

— Ἐπιμένετε λοιπὸν νὰ μένετε ἐδῶ; ἤρτυξε νῦν ὁ Μαρκέσιος.

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἡθέλωμεν εἶσθαι καλῆτερα ἐντὸς τῆς ἀμαξίας.

— Αὐτὸ εἶναι ῥεμβῶ ἰδέα, ὑπέβλεπεν κακὴν γελῶσα ἡ καλογραφαία. Παρατηρήσατε αὐτὸν τὸν φελώδη οὐρανόν...

— Αἴ! καὶ τί με μέλλει κυρία διὰ τὸν νεφελώδη οὐρανὸν ὅταν ὑμεῖς εἴσθε ἐνταῦθα;

— Εἶναι θερινὴ ἡ νύξ, δὲν εἶναι ἀληθές;

— Ἴσως.

— Πῶς! Ἴσως! καὶ διὰ τί κέπτεσθε λοιπὸν;

— Δι' ὑμᾶς κυρία, ἀνεφώνησεν ὁ Μαρκέσιος; τί με μέλλει; ἀν ὁ οὐρανὸς εἶναι νεφελώδης τί με μέλλει ἡ νύξ εἶναι ἡδονικὴ ἢ ψυχρά! Δὲν βλέπω ἀλλ' ἀπὸ ὑμᾶς... δὲν ἀκῶω εἰμὴ ὑμᾶς... δὲν εἰμὴ ὑμᾶς...

Ὁ Μαρκέσιος λησμοήσας ὅτι εὐρίσκειτο ἐπὶ τῆς ἡτοιμάσειο νὰ πηδήσῃ εἰς τὴν γῆν· ἀλλὰ κακὴ διανοήσῃ ὅτι ἐπρεπε νὰ κάμῃ εἰκοσι ποδῶν πηδήματα.

— Ἐδῶ! ἐδῶ! εἶπε ἡ πανοῦργος προσωπίς· βιαστικός εἶσαι! λητμονεῖς φαίνεται ὅτι αὐτὸς καθῆσαι δὲν εἶναι θρονίον.

— Οἰκτεράτέ με κυρία, ὑπέλαβεν ὁ Μαρκέσιος συνάπτων ἱκετικῶς τὰς χεῖρας.

— Δὲν σᾶς ἀρέσει λοιπὸν νὰ καθῆσθε ἐπὶ τοῦ τοίχου;

— Ἄ! πόσον σκληρὰ εἴσθε! ἐπιθύρσειν ἡμεῖς μὲ ἐπίπονον ἀπελαπίσανι.

— Τίς εἶδεν! καθόστον ἀρσᾶ τὴν σκληρότητα ἐγὼ ἔχω ἐλποσσοτέρην τὴν συνειδήσιν μου ὑμᾶς... καὶ ἀν ἐρωτοῦσάμεν καμμίαν μικρὴν βοήθειαν...

Παύσατε νὰ...

— Καλῆτερα δὲν εἴχετε τριάκοντα μοναχὰς ἢ τὰς ἐπιπλήξεις μου;

— Μὴ τὴν πίστιν μου;

— Ἦτα μεγάλη ἐλιότροπε, δὲν σὲ τυραννίζω;

— Ὡ! εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ Φοντάνζος.

— Ἄγε δὴ! με ἀγαπᾶτε λοιπὸν; ἤρτυξε μετὰ μικρὸν δισταγμόν.

— Τὸ γνωρίζεις

— Δώσατέ με τὴν χεῖρα σας Μαρκέσιε ταβαίνωμεν.

Ὁ Φοντάνζος ὅλος τρέμων ἀπὸ συγκινήσεως ἐλίπιδά, ἐσπυσε νὰ ὑπακούσῃ. Μόλις ὅμως ἐπὶ ταῆς τρεῖς βαθμίας τῆς κλίμακος, καὶ ἐπὶ εὐντροφός του

— Καὶ με ἀγαπᾶτε μέχρις ἁμαρτίας;

— Σᾶς λατρεύω.

— Καὶ με κλέπτετε;

— Σᾶς κλέπτω.

— Ἀρῶν λοιπὸν ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα βαίνωμεν ἀκόμη Μαρκέσιε.

Ὁ Μαρκέσιος ἐξηκολούθει νὰ προστατεύει ἀεροβατικὴν ὁδοπορίαν τῆς νεανίδος. Ὅτε κατὰ